

In še eno vprašanje se ji je vsiljevalo: je li bilo njeno pismo potrebno? Ako ne, kaka abotnost, da ga je pisala! Kdo ve, kdo ve, morda je bil Milan pa vendar le njen, kdo ve, če je ni samo izkušal, kdo ve, če ni imel samo namena, s svojim vedenjem in početjem še bolj raznetiti ogenj, ki je plamtel v njenem srcu! . . .

Vse te misli so ji prešinjale glavo, begale jo in motile. In kesala se je že, hudo kesala, da je ravnala tako nepremišljeno, da se je tako prenaglila . . .

A ko je vse še enkrat dobro preudarila, ko si je poklicala vse podrobnosti še enkrat v spomin ter jih razvrstila in razmotrila po njih vzročnosti, po njih medsebojni zvezi, je prišla vendar do zaključka, da ni drugače mogoče, kakor da je njeno pismo pravi vzrok temu preobratu in da ima le to pismo zahvaliti, da so se zasukale stvari tako ugodno zanj. Da je šla stvar tako hitro, tega seveda ni umela in ni mogla umeti, ker ni vedela, koliko je dr. Bronova soproga deležna pri stvari. A baš, ker se je bilo zgodilo vse tako nepričakovano hitro, je sklepala, da je odvrnilo Milana od Zore le nekaj izrednega, nekaj, kar je z elementarno silo vplivalo nanj . . . in to ni moglo biti drugo kakor njeno pismo . . .

In čudno! Kakor hitro je preobvladalo v njej prepričanje, da ji je njeno pismo priborilo Milana in da bi še vedno triumfovala Zora, ako bi ga ne bila pisala, jo je minil zopet tudi ves kes! In nova energija jo je prešinila ob zavesti, da se je njen poskus tako obnesel . . . Več se ni bala boja . . . Čutila se je hkratu dovolj močno, boriti se tudi v bodoče za svojo srečo . . .

„Mora, mora biti moj!“ s tem vzklikom je legla tisti večer. —

(Dalje prih.)

Ej, tedaj . . .

Na platani slavček plaka
v tihi mrak,
na gredicah noči čaka
koprneči mak.

Ko pa vtihne bolni slavec
in zaspi,
in ko mak se v nočno temo
potopi:

ej, tedaj pa fantič pride
k meni v vas,
da poljubi mi očesi,
ustni in obraz;

da mi pravi o ljubezni
lepših dneh,
da privabi mi na ustni
spet brezskrben smeh.

Utva.